

Milan Mladenović - Dečak iz vode

L O M

ZEMLJA

Tri sam dana išao
al' tu zemlju ne obiđoh.
Tri sam dana maštao
al' tu zemlju ne izmaštah.
Tri sam dana cvijeće brao
al' tu zemlju ne okitih.
Ni nogam' se, ni maštom se
zemlja ta ne mjeri.
Zemlja snage,
borbe,
Zemlja Vijetnama.

Mladenović Milan, učenik V razreda Osnovne škole „29.novembar“ Sarajevo
(Iz knjige „Vijetnam u srcima mladih“, Sarajevo 1970.)

Milan Mladenović rođen je 21. septembra 1958. u Zagrebu. Otac Spasa, oficir JNA, rodom je iz Kruševca, a majka Danica (rođ. Puharić) iz Makarske. Do svoje šeste godine Milan je živio u Zagrebu, zatim se preselio u Sarajevo. „Sarajevo je verovatno mračno uticalo na mene. Bio sam strašno ratoboran, istinoljubiv, mali, ovolicki, i stalno sam se tukao sa starijima od sebe. Oni su me, naravno, mlatili i tako sam ja dolazio kući krvav, plačući, i to je trajalo tih šest, sedam godina koliko sam živio tamo. . . Bio sam klinac sa naočarima i nosio tango-gitaru ispod miške. Odlazio sam na časove gitare kod čuvenog Gari Garinče. Od njega sam naučio neke akorde. Posle sam se preselio u Beograd. Stalno sam svirao, pravio neke pesmice. A onda, kad sam upoznao Gagija, nastalo je Limunovo drvo. . . ”

Krajem sedamdesetih, trojica gitarista: Dragomir-Gagi Mihailović i dva Milana (Stefanović i Mladenović) osnivaju rok-grupu Limunovo drvo; priključuju im se Goran Kovinčić i Dušan Dejanović-Džindžer (bubnjevi), koga kasnije zamenjuje Ivan Vdović-Vd, tada učenik trećeg razreda gimnazije. Svirali su na gitarijadama u Žarkovu i Železniku, u Bloku 45 (tzv. „ROK-BLOK“), u Domu omladine, a održali su i dva samostalna koncerta u SKC-u. Poznatije numere Limunovog drveta bile su: „Da li se sećate?“, „Sedmi krug“, „Oko moje male glave“, „Limunovo drvo“, „Ne veruj“ i „Gubitak“ . . .

GUBITAK

nešto staro osećam da gubim neke davne osmehe bez smisla moć da večno tragam za novim i da nosim žaoku pod miškom
moj je život skrenuo u vode mirnih reka i kratke trave uvek znam šta me napred čeka i više nisam budan kao pre
ako tražiš u meni onaj odsjaj vatre što je prestala da gori nećeš naći niti iskru što se protiv snova bori
deo mene je zakopan pod zemljom koju sada osećam pod nogom ostao sam usred ovog grada kao mrtvo drvo pokraj puta.

12

Aprila 1980. u SKC-u, kao predgrupa Pankrtima, prvi put se pojavio Šarlo Akrobata, u sastavu: Milan i Gagi (gitare), Dušan Kojić-Koja (bas) i Ivan Vdović-Vd (bubnjevi). Posle tog koncerta u bendu ostaju Milan, Koja i Vd. 1981. godine izlazi album „Paket aranžman” - manifest beogradskog novog talasa, kompilacija pesama kulturnih rokenrol grupa: Šarla, Idola i Električnog orgazma. Iste godine izlazi i solo album Šarla „Bistriji ili tuplji čovek biva kad...” Po broju svirki bili su među najaktivnijim muzičarima u Beogradu.

18

„Koja je bio vrlo ozbiljan, Vd je u sve unosio dosta humora i ironije, a ja sam hteo da sve to zvuči kompaktno i melodičnije. Bio sam melodična strana Šarla, ona koja je pravila pesme od nečeg što je bilo rastrzano i grubo. Na neki način, vršio sam organizaciju svih tih zvukova u nešto što liči na pesmu. Njih dvojica su svirali užasno slobodno, a ja sam to kočio. Nisam ni mogao da sviram tako slobodno kao oni, jer sam većinu stvari i pevao, pa sam držao stvar na okupu gitarom i glasom...”

RANO IZJUTRA

21

rano izjutra ulicom prođe tek po neko rano izjutra sve je vlažno posle kiše rano izjutra ne znam šta ću sa sobom rano izjutra kraj mene neko teško diše
oprezno bežim, gledam da me ne spaze
iz kioska za viršle, iz zadnje staze i bogaze
iz prolaza pod zemljom, iz svakih kola koja prođu
došli su po mene jer su morali da dođu
prete mi noću, u moju sobu tiho uđu nađu me budnog gde slušam otkucaje sata priđu mi tiho dok imam kamen umesto srca lagano sklope prst: oko moga vrata.

ONA SE BUDI

ona puni osamnaest
godina u junu
i ne zna šta da radi
kad položi maturalni ispit
ljudi su vrlo zlobni
dok gledaju njene grudi
ljudi su zlobni
dok gledaju njen ten
ona se budi...
celoga života
nečim joj pune glavu
lutkice, krpice, suknjice
su stvari za devojčice
igrati lastiš

ona nikad nije znala
skuvati ručak
nikad nije bila njena stvar
ona se budi. . .
ona nema nikoga da joj kaže ti si moja ti si moja ti si moja...
ljudi se čude
zar ona može da misli
ljudi se čude
zar ona srne da zna
ljudi su vrlo zlobni
dok gledaju njene grudi
ljudi su zlobni
dok gledaju njen ten
ona se budi...
ona nema nikoga da joj kaže ti si moja ti si moja ti si moja...

EKV-Hronologija

1982. Milan i Koja se razilaze. Koja stvara grupu Disciplina kičme, a Milan, sa Gagi-jem i Vdom, Katarinu II. Sastavu se priključuju Margita-Magi Stefanović (klavijature) i Bojan Pecar (bas). Prvi koncert Katarine II bio je krajem 1982. u SKC-u, sa Partibrejkersima i U škripcu.

1984. Izlazi album „Katarina II“; iz grupe odlaze Gagi i Vd, za bubnjevima je Ivan Fece-Firči. Grupa menja ime u Ekatarina Velika - EKV.

1985. Album „Ekatarina Velika“.

1986. Album „S vetrom uz lice“. Umesto Firčija, za bubnjevima je Ivan Ranković.

1987. Album „LIVE 1986“, snimljen na koncertu u Zagrebu. Grupi se priključuje Srđan-Žika Todorović (bubnjevi). Izlazi album „Ljubav“.

1989. Album „Samo par godina za nas“. Bojan Pecar odlazi u London. Umesto njega svira Dragiša Uskoković-Ćima, a jedno vreme peva i Tanja Jovičević. Za bubnjevima je Marko Milivojević.

1991. Sedmi album EKV: „DumDum“. 1993. Poslednji album: „Neko nas posmatra“.

Tek formiranjem Katarine II, kasnije EKV, Milanova poetičnost mogla je da zaživi, jer je konačno za to stvorena realna muzička osnova. Njegovi tekstovi puni su ljubavi za ljude, prirodu, prostor, siromašna predgrađa, a najčešće izražavaju jednu skrivenu realnost. Artikulišući svoje emocije i od njih često praveći kolektivne halucinacije, Milan se branio od realnosti koja se sve više nametala. Ali ne zadugo. Preispitujući svet i ličnu savest, on se poslednjih godina više bavio eksperimentisanjem u prikazivanju što celovitije stvarnosti. Ako je to ranije radio na suptilniji način, uz izvesnu distancu, sada je to već
britka ironija i cinizam...

.. . . .

Ksenija Mladenović

„Postoji i dosta pesama koje su baš do daske patetične, i to bez stida. Takve su 'Jesen', ili Tve always loved you'... Samo ih iskrena emocija vadi da ne postanu banalne. A možda i pored toga zvuče banalno. Uvek se plašim banalnosti i neukusa u emocijama, pošto često ne mogu da se obuzdam na dovoljno fini način. Jednostavno, na koncertima ili dok pišem, sav se zajapurim, i tu nema spasa - ispadne patetično. Mislim da je dosta patetično i ovo vreme u kome živimo... Ako imaš dosta jake odbrambene mehanizme, onda to ne može da te dotakne; međutim, ako malo šire otvoriš oči, onda sve jasno vidiš. Vrlo je teško da ono što vidiš kažeš i preneseš ljudima, a da ne ispadneš banalan.“

Iz Milanovog intervjua (1985.)

GETO

27

vidi kakva predivna zgrada balkon, zid sa divljim ružama Atlas nosi kuglu iznad glave Grci,
mit i legenda
magla češlja pramen na ulici hladan dah sa zapada gar se crni svuda po snegu plava bluza i
kifla pred čas
rođen sam u getu tako nešto zadaje strah rođen sam u getu tačno u čas da vidim...

RUKE

29

misli na ruke kao vesnike bure voli svaki prst ponaosob
opipaj nabor na svilenoj suknji zaparaj noktom do bola
seti se dana kad su ulične tuče bile ispit za dečastvo
napiši mi reci koje jačaju ruke crtaj: zmaj KonanJNA.

JESEN

31

jesen
u koži dolazi mi jesen
jesen
u krznu dolazi mi jesen
mislim na voće i mislim na nju
mislim na žuto na hranu i buđ
vidi
da nije možda
stigla jesen
traži
i naći ćeš u sebi
truo hrast
gore u nama je bujica reci dole u nama je jesenji strah.

OČI BOJE MEDA

33

voda pada
u tvoje oči boje meda
ja sam dečak iz vode
imam trag pod levom miškom
na tvoje usne boje mesa
spusticu kap svoje vode
pustiću glas iz grla
aj aj aj. . . aj
tvoje usne na meni tvoje ruke na meni i guram nož među zube menjam oblik kao vidra nosim
sablju oko bedra skupljam znoj sa čela na tvoje usne boje mesa spusticu kap svoje vode aj aj
aj. . . aj

HODAJ

35

na vršcima prstiju u noći bez meseca hodaj
sa dahom u ušima i srcem u petama hodaj
kao žena na štiklama take a walk on a wild side i strojevim korakom na granici ukusa hodaj...
hodaj
sa parom tek stečenih glatkih nogu do pojasa sa ritmom uzdaha u pulsu prolaznika hodaj...

hodaj
biranim ulicama u grbavim oblacima još krupnijim koracima na zvonkim jezicima hodaj.. .
hodaj.

MODRO I ZELENO

kako te zamišljam: beli hodnik i beli sto pleteš ruke
od morskih trava modro i zeleno modro i zeleno
teško primam promenu lica u hodniku vremena u naručju vremena
kako da ostanem isti? kako da sačuvam sebe od promene? samo putem promene
37

mirno spavaš i pramen na licu ti izmami osmeh
opet i opet želim da vidim unatrag unatrag unatrag vrati unatrag
modro i zeleno modro i zeleno u naručju vremena
bolje da pričam o sebi
bolje da idem u nove promene
i samo putem promene.

TO SAM JA

to sam ja
to sam ja
u rupi bez dna
mocar sam od tebe
mocar od praštanja
ona zna ona zna ona uvek zna oblik mojih ruku oblik mojih pitanja
svaki put kad krenem u neki novi opasan grad nailazim na sebe to sam ja to sam ja
svaki put kad krenem i iznova osetim glad nailazim na sebe to sam ja to sam ja...

Tekst EKV

I'VE ALWAYS LOVED YOU

41

ti spavaš na leđima mazge redenik bleska u moru peska kamen kvrcica pod kopitom grlo je
suvo i sunce svrdla
vsiš u mraku i vetar ti mrsi krvlju ulepljenu kosu Prometej čuči na ramenu kljuje plave
beonjače
sediš u sobi
i slušaš
zvuk iz kupatila
gde tvoj otac pere
ogromne kvrgave ruke
i frkće na vodu
što mu pljuska na lice
gledaš u oči žene koja vrišti pod tobom
u šumi, u oblaku pare što šišti iz vašeg daha
stenješ od uboda stotine malih igala koje štipaju napuklu kičmu pod teretom vreće s mirisom
kafe i soli
trgaš zubima vruće meso
vrištiš u pijanom stanju od smrti
od noža
od svetla
od mraka

od sreće
od bola
od sebe
kraj sebe
Fve always loved vou.

SOBA

I

u praznoj sobi nema vrata tragovi zuba na prstima
lampa svetli žute parole reci dosade i reci porodne
hrana je dobro u tebi i meni mleko u čaši, kolač na usni
probudi me poljubi me...

u praznoj sobi nečije stvari prljava ljubav u mrljama
popodne zrači topao miris miris dosade i reci dosade
probudi me poljubi me...

BUDI SAM

treba mi svet otvoren za poglede otvoren za trčanje
treba mi soba
da primi pet hiljada ljudi
sa dignutim čašama
lomi se kristal svetlucaju staklene iskre pod našim nogama
kao potpuni stranci sa staklom u očima sa staklom u srcima na licima
budi sam na ulici budi sam.

NOVAC U RUKAMA

47

uvek sam želeo da osetim dodir lepljiv od znoja masan od krvi
novac u rukama...

voli me ne voli me kupi me prodaj me voli me ne voli me
novac u rukama...

velika čista poslovna zgrada prljavo đubre na izlazu grada
novac u rukama...

voli me ne voli me kupi me prodaj me
novac u rukama...

TI SI SAV MOJ BOL

I

razmičeš zavese gledaš obećani grad
svetla se pale tinja želja u tebi
još uvek ti đavoli vire iz rukava i svaki nokat krije otrov ljubavi
ti si sav moj bol ti si sav moj bol...

ispituješ zaborav

obaraš alibi

biraš ulogu kao haljinu za večer
u prolazu te zapahne miris noći i kaže
probudi se, pokreni se probudi se, pokreni se
ti si sav moj bol ti si sav moj bol...

TATOO

hoću da zaboravim ovaj dan i prošli dan

postajem ravnodušan posmatram se iznutra
potreban je podsticaj prazan sam i umoran
želim da sam tamo gde lako je reći dobro je
ta-tu
ruža na grudima
ta-tu
na maljavim
laž i mimikrija
ta-tu
jako dobar tatu
dobro sam se sakrio ne možeš me pronaći ne možeš me dotaći ne možeš me doseći
hoću da zaboravim ovaj dan i prošli dan...

... Osamdeseta godina i osamdeset prva, to su bile jako interesantne godine, i osamdeset druga, recimo i osamdeset treća. Tada je bila manija žurki po Beogradu, i tada je bio određen krug ljudi koji se ludo zeza na osnovu svega toga. Nešto je visi-lo u vazduhu, neka dobra atmosfera, svi su bili nekako zajedno i svi su imali simpatije za svoje bližnje... Bilo je jako mnogo entuzijazma naročito u muzici, svi su se pomagali, svi su bili oduševljeni, svi su govorili u intervjuima hvalospeve za svoje kolege, za razliku od današnjih vremena kada se ljudi uglavnom pljuju po novinama i po intervjuima... I dan-danas svi moji prijatelji koji su mojih godina, oko šezdesetog godišta, pa malo mlađi i malo stariji, imaju jedan specijalan odnos prema tom vremenu, svi su strašno nostalgичni i svi stalno govore kako nikada neće biti takvog zezanja, nikada, nigde u svetu, ni na kom mestu, ni na Havajima, ni na Tahitiju, ni bilo gde u svetu kao što je tada bilo u Beogradu. Tako da mi, koji smo uglavnom ostali ovde, možemo samo da se prisećamo tog vremena, kada nas je bilo jako puno u istom fazonu i kada smo se stvarno osećali kao jedna jako dobra grupa ljudi koja radi jako dobre stvari. Mislim da je to bilo nešto predivno kad su ljudi bili ljudi, a nisu bili podeljeni na razne nacije, na razna politička stremljenja, na ovo ili ono. Tako da u toj nekoj atmosferi je i došlo do te euforije, kada su isplivale te tri beogradske grupe, kao Idoli, Šarlo Akrobata i Električni orgazam, i onda smo mi, zahvaljujući Encu Lesiću, koji se jako potrudio oko nas, dao nam studio, mogli smo u studiju da snimamo šta smo hteli, snimili smo svako par pesama, i onda je „Jugoton“ lepo izdao tu ploču koja se zvala „Paket aranžman“. E, sad, već nakon „Paket aranžmana“ nismo bili demo-bendovi, nismo bili mali, nego smo već postali jako poznati. Svuda se pisalo, to je bila senzacija, pošto je izgledalo svima da smo svi iz istog fazona i da smo svi isti pokret. Mi u stvari nismo pravili niti slične stvari, nego smo samo nastupili u određeno vreme kada se pukotina u javnom mnenju otvorila, i mi smo samo prošli kroz tu pukotinu i izbili smo u jedno potpuno drugačije okruženje od onog u kome smo se kretali do tada... Nukleus kao buduće grupe Katarina II, to smo bili Gagi i ja. Tu sam upoznao Magi, otprilike u to neko vreme. To je bilo osamdeset druge, jesen, ili recimo leto, tako nešto, sa njom me je upoznao Ljuba, koji je tada svirao u El-orgu klavijature. Ovo je sada gomila nekih podataka koje ljudi koji ne znaju ništa o tom vremenu, koji nisu pratili muziku u to vreme, ne znaju ni ko su ti ljudi, niti imaju neke jasne obrise tih ljudi, niti znaju kakve su ličnosti bile, ali to je bilo specifično vreme. I tako smo počeli da sviramo zajedno. I znači, ostalo nas je četvoro - Magi, ja, Firči i Bojan. Pošto je Gagi otišao nekim svojim putevima, bila su tu neka zatezanja između nas, on je polagao pravo na ime Katarina II. Tako smo i mi promenili ime u EKV, znači nešto slično, ali ne baš isto, i snimili smo drugu ploču u Zagrebu. E, ta ploča je u stvari ono što jeste EKV - to su pesme koje su jako iskrene, jako predane. Mi smo bili baš onako entuzijasti. Putovali smo po celoj Jugoslaviji, svirali smo za džabe i mislim da je to jedno jako lepo vreme bilo, npr. krenuti iz SKC-a u jedan sat noću i stići sutradan u četiri po podne u Zadar, svirati koncert tamo i onda se vratiti natrag, to su bile avanture, stvarno. Stvarno

dobro... Kasnije se to sve polako razvodnjavalo i svi su počeli da uzimaju neke svoje puteve. Polako su se stvari razilazile na sve strane. Ako je neko jezgro postojalo, to jezgro kao svemir, recimo - Big Beng - raspuklo se i sad je svako gazio svojim putem. Svako je gledao da izvuče iz sebe što više može i da uradi što više može u onom pravcu u kome se usmerio. Tu je došla i treća ploča koja se zvala „S vetrom uz lice“, koja je bila jako interesantna, što se mene tiče, zbog toga što je bila kao zbirka pesama; svi tekstovi su bili jako interesantni, bar za mene, i produkcija ploče, i sama svirka je bila kao neka vežba različitih stilova. Svaka pesma je imala svoj svet, i po fazonu i po stilu i po tekstu i po svemu. Mi smo se ubacivali u te sve-tove i tako smo to snimali i pravili. Ono što smo pravili, te tekstove koje smo pravili za te pesme i Margita i ja, koje su postale pesme na koje je pravljen muzika i koje su kasnije otpevane u grupi EKV, to nikada nije ni trebalo da bude odvojeno od muzike, iako mnogi ljudi stalno traže od nas zašto ne objavite tekstove. Možda ćemo to i uraditi. To čak i nije loša ideja, ali prava stvar je kad se to ujedini...

Neke pesme dođu gotove na probu, recimo, i onda ih mi samo uobličimo zajedno, napravimo neki aranžman i to su te pesme. Neke pesme nastaju na samoj probi, znači kada mi nešto dobijemo, neku odjednom inspiraciju i svi počnemo da sviramo istu stvar zajednički, i to su najbolje pesme, kao naša najbolja pesma „Par godina za nas“, ili tako neke slične, koje u stvari ja najviše volim i mislim da prava stvar u svemu tome jeste rad ljudi, zajednički rad ljudi na istoj ideji. Magi. Magi je jedna jako hrabra osoba, koja je jako mnogo uticala i na mene i na sve ovo što mi radimo. Znači, njen doprinos je ogroman. Ona je stvarno hrabro izgurala sve ove godine... Ona ostaje tu i nastavlja zajedno sa mnom, pošto su otišli razni bubnjari, razni basisti su pukli, nisu mogli da izdrže više. Radi se o jednoj zagriženosti, to jest, ne znam, jednom sto-icizmu koji postoji u svemu tome. Vrlo je teško baviti se ovim što mi radimo. Vrlo je teško putovati, naročito posle prvih deset puta dok ti je interesantno, posle toga ti postane zamorno i dosadno. Ali ono što nas ipak drži mislim da su ti koncerti. Kada odeš na neko mesto, svaki koncert je drugačiji, bez obzira koliko puta svirao, petsto hiljada puta na različitim mestima. Svaki koncert je uvek drugačiji, svaki koncert je jedna kreacija, koja počinje od prve sekunde koncerta i završava se poslednjom sekundom koncerta.

Za kraj bih rekao samo to da mi ni u kom slučaju nije žao što sam sve ove godine protraćio na tako neozbiljnoj stvari kao što je rokenrol, i mislim da poštenije i iskrenije nisam mogao da potrošim sve te godine...

Iz Milanovog intervjua u emisiji „TV-poster“ (RTS TVB, 1992)

Moje ime je Milan Mladenović. Ja sviram u grupi Ekatarina Velika, gde takođe i pevam, a i radim neke druge stvari kao što je skakanje po bini i zabavljanje publike, itd. Ja sam se rodio davne 1958. godine u Zagrebu, a živio sam osim toga i u Sarajevu, i na kraju sam došao 1970. u ovaj grad - Beograd.

Kako ti se zvao najbolji drug?

Moj najbolji drug se zvao Amer Haverić. To je jedan dečko koji je predivno pevao i on je trenutno u Sarajevu, koliko je meni poznato i, koliko mi je poznato, živ je i zdrav, te bih ja želeo da ga pozdravim ovom prilikom.

Šta si želeo da budeš kad porasteš?

Ja kad sam bio mali, ja sam želeo da budem Bitls. Jedan od Bitlsa, pošto smo ja i moj najbolji drug svuda išli po ulici i pevali smo Bitlse, naročito omiljenu pesmu „Obladi, oblada“.

Šta si tada čitao?

Ja sam čitao puno Karla Maja, pročitao sam integralnu verziju „Hiljadu i jedne noći“, voleo sam isto da čitam i Aleksandra Dimu i tako neke avanturističke knjige. Pisao sam pesme, još kao od nekog drugog, trećeg razreda osnovne škole, a neke od njih su objavljene i po nekim knjigama, koje su bile zbornici tih pesama malih Sarajlija.

Koju vrstu muzike si tada slušao?

Tada sam slušao uglavnom Bitlse, to me je najviše zanimalo, i ono što se moglo čuti na radiju, one razne grupe koje su u to vreme harale po Jugoslaviji, to su neke pop-grupe, koje su se zvale Siluete, ne znam Pro arte, tako neke stvari čudne.

Kada si počeo da sviraš?

E, pa ja sam počeo da sviram u četvrtom razredu osnovne škole, kada je moj otac meni kupio jednu akustičnu gitaru na kojoj je pisalo tango, i onda sam ja išao u neku školu gde sam naučio tako neke akorde i tako da sviram, i počeo sam da učim razne pesme i da se zanimam tim.

Na koga više ličiš, majku ili oca?

Pa, ne bi moglo to da se definiše u svakom periodu kada sam ja bio klinac - prvo sam ličio malo na majku, pa sam posle više ličio na oca, itd, tako da znam samo da imam očev nos, a sad za ostalo ne bi se moglo znati (...) Mislim da sam strog na majku, a da sam blag na oca.

Kako su tvoji roditelji reagovali na prve rokenrol korake?

E, pa kad sam ja počeo definitivno da se bavim rokenrolom, to se mojim roditeljima uopšte nije dopalo; međutim, tako je vreme prolazilo, ja sam se polako izborio da se oni naviknu na sve to; posle im je postalo drago što mogu da pročitaju moje ime u novinama. Počeli su da mi pomažu i da me podržavaju (...)

Tvoja omiljena knjiga?

Uopšte, po meni „Leva ruka tame“ od Ursule Legvin.

Zašto voliš da čitaš naučnu fantastiku?

Zbog toga što naučna fantastika može da sagradi jedan potpuno novi svet, koji ne postoji, koji je vrlo daleko, znači da nas ubaci u nešto što može da nas izbaci iz kolotečine i otvori nam neke nove vidike, puteve, u kojima možemo da uživamo baš zbog toga što su neobični, baš zbog toga što su tako daleko.

Da li treba otići iz ove zemlje?

Iz ove zemlje zauvek ne treba otići, a ako neki od nas i odu, trebalo bi da se vrate, kad-tad, kad se sredi nešto, ili kad ova zemlja postane normalna, ili treba svi zajedno da radimo na tome da ova zemlja postane normalna, što bi bilo idealno. Međutim, to je postalo vrlo, vrlo teško u ovim uslovima, te bih mogao da poručim svima da pokušaju da ostanu ovde i da pokušaju nešto da promene. Ukoliko ne mogu to da urade, ukoliko im je to onemogućeno, ukoliko ne mogu više da izdrže, da se vrate posle izvesnog vremena, kada osete da ne mogu

više da izdrže tamo napolju, i da počnu nešto da grade ovde.

Tri želje za zlatnu ribicu?

E, pa moja prva i najveća želja bi bila da se probudim i da ustanovim da je 1990. godina, i da kažem: „Uh, al' sam nešto ružno sanjao". Druga želja bi bila da budem zdrav i čitav jedan poduži vremenski period, jedno 40-50 godina, a treća želja bi bila da zaradim toliko novca da mogu njime da pravim neke interesantne stvari, kao što je muzika, kao što je muzika, zadržao bih se na tome.

Iz emisije „Ženske priče", (III kanal TVB, voditelj Irena Mišović, 1993.)

STVARAN SVET OKO MENE

bistar dan kao planinska reka kao pušten sa lanca kao lakši od vode
pružam ruke dodirujem stvari to je poseban obred i postajem siguran
da
to je stvaran svet oko mene
potpuno svestan da prolazi vreme kao padanje peska kao mreškanje vode
zatvaram oči i gledam unutra
moje sumnje su glupe
i postajem siguran
da
to je stvaran svet u meni
samo čekam da prođe
samo čekam da prođe...
gurni me blago
da se vratim
u stanje koje podstiče krv
da se popne u obraz
da se sjuri u glavu
kao metak u čelo
jer ishod je isti
i postajem siguran
da
to je stvaran svet oko mene
samo čekam da prođe samo čekam da prođe...

UMOR

umor je duboko u meni podrum u kući riba u vodi
umor je na rubu usne reč upućena nekom ko odlazi
vodi me vodi me vodi me na vodu
zar ne vidiš
da mi se oči sklapaju?
odmori me zatvori me zamotaj me umotaj me poklopi me odloži me udahni me izdahni me
popusti me otpusti me ponesi me odnesi me položi me ostavi me ostavi me ostavi me
zar ne vidiš
da mi se oči sklapaju?

KAO DA JE BILO NEKAD

kao da je bilo nekad
kao da je bilo tu
pod velikim svetlim suncem
pod velikim svetlim svodom
ručali smo meso glodali smo kosti dobrih životinja
mi imamo snage
mi imamo snage još za dan
mi menjamo dan za noć mi menjamo noć za dan mi menjamo dan za noć mi menjamo noć za dan
prolaze brodovi trube u čast zvone na uzbunu
deca uče da plaču
deca uče
da poznaju svoj glas
u toplim jaslama u hladu bora pod zidom čempresa mi menjamo našu noć za neki tuđi dan za neki tuđi dan.

SARAJEVO

kristalna sećanja od blata i snega otari mi inje sa očiju i čela
izađi iz mene izađi iz mene
pusti oči da vide još ovaj put pusti uši da čuju još ovaj put
Sarajevo.

PORED MENE

65

u sumrak otežaju senke plaze nam po licima sjaj u očima je dubok i nestvaran putujemo
recima razmišljamo koracima ti i ja ti i ja
u sumrak tvoje hladne ruke
miluju me po grudima
zaboravljam
zaboravljam
da samo ti znaš
koliko mnogo ih ima
pored mene
budi pored mene...
u sumrak znam da znaš da znam
sve o nevažnim stvarima
iza brda je polje
iza polja je šuma
iza šume je kuća
iza kuće je put
koji vodi
koji vodi
do tebe
pored mene
budi pored mene...

VODA

67

pusti neka voda nosi u zaborav
obale su prazne kao pustinja samo ljudi što pogledom prate šta nosi matica

oči su nam prazne kao pustinja samo ugriz na usni što kaže tu je nekad bio okean
daleki gradovi na vodi kao brodovi ti znaš ti znaš voda nosi sve
pusti neka voda nosi u zaborav.

PRVI I POSLEDNJI DAN*

mislim na korak koji je najteži kada je najlakši koji vodi do onog pravog jedinog istinskog
u meni zveckaju srebrne pare jer danas je nalik na praznik na proleće na svečanost
zar je to samo laž? zar je to prevara?
mislim na prvi i poslednji dan
mislim na prvi i poslednji odgovor
koji ću dobiti ako se potrudim
ako se mnogo i crveno potrudim
na ovaj dan
dok ležimo na leđima
i gledamo bele oblake na nebu
u proleće, na Đurđevdan
zar je to samo laž? zar je to prevara?
mislim na prvi i poslednji dan ovo je prvi i poslednji dan.

Tekst. Milana Magi

LJUBAV

ja sam oduvek spavao
s tvojim imenom na usnama
ti si oduvek spavala
s mojim imenom na usnama
i gde god da krenem tvoja je ruka u mojoj ruci i kada želim nešto da kažem ja kažem mi
ljubav, ah ljubav
svi moji drugovi su odavno i tvoji drugovi dvojину su stari Sloveni imali u rečniku
i kada želim da kažem ja ja kažem mi i kada mislim o sebi u stvari mislim o nama
ljubav, ah ljubav
i kako vreme nam prolazi da, vreme nam prolazi brzo dani i noći su slonovi na indijskom
crtežu
boli i boli
i boli i boli nas ljubav
boli nas ljubav
ljubav, ah ljubav
polako dosada mrsi nam kosu
i prlja nam ruke
polako dosada pravi nam bore
od lažnoga smeha
i naše reci od milja su navika
i naša imena od milja su navika
boli nas ljubav ljubav, ah ljubav
ja sam oduvek spavao
s tvojim imenom na usnama.

GRAD*

da li još uvek negde postoji trag po beskrajnoj traci sivog metalnog tla?
licem ka vetru s vetrom uz lice
da li još uvek negde postoji znak kameni vrh sa koga dopire glas?

kamen po kamen korak po korak
kažu da negde ipak postoji grad pod zastavom kiše iznad krovova otvoren grad
u koritu reke čitam otiske ruku ližem rosu sa dlana vreme prelaska vode ključ nastanka
vetar diše gde hoće i glas njegov čujem odakle je ne znam ni gde mu je kraj
tvoj dah kuda ide da i meni se javlja ko zna. . .

Tekst: Magi & Milan & Bojan

TONEMO

75

prošli smo prve dane čuđenja
prošli smo prve dane gledanja
ja nisam tu
ja nisam tu
ja nisam tamo ni tu
dok pijem sok iz tvojih očiju dok ližem so sa tvojih prstiju ja nisam tu ja nisam tamo ni tu
tonemo tonemo...
prošli smo prve dane laganja prošli smo prve dane kajanja ja nisam tu ja nisam tamo ni tu
ne, dani nisu dugo čekali dani su bežali i puzali i lebdeli ja nisam tu ja nisam tamo ni tu
tonemo tonemo...

ZID

77

poljubi prvo one nesrećne pa onda smiri one nemirne lutkama sašij male haljine i lovcima
zategni lukove
pronađi me pronađi me u sobi gde umire dan
u mojim hladnim kišnim sobama
na zidu crtež crnog crnila
pogledaj zid
pogledaj zid
iz crnog mrtvog praznog mrtvila
pronađi me pronađi me u sobi gde umire dan
mi smo slobodni
mi smo slobodni
ja sam rođen sasvim sam
rođen sasvim sam
pomiri pse i mačke recima nahrani gladne svojim očima dodirni dlanom nedodirljive i spasi
nas neuhvatljive
pronađi me pronađi me u sobi gde umire dan
zajaši vetar prema brdima u brdu kamen so u nedrima
pogledaj zid pogledaj zid na zidu senke naših godina
pronađi me pronađi me u sobi gde umire dan.

KRUG

79

ovaj krug sam smislio ovaj krug sam stvorio ovaj krug sam razbio u vetar rasuo
vetar misli vetar zna sve što znamo ti i ja
on me voli on me nosi on me razbija
kao da sam umoran kao da sam star kao da je dosadno i suviše da znam
ovaj krug sam skupio i opet sklopio on me voli on me nosi on mi oprašta
kao ne i kao da kao zabrana i kao dozvola kao ne ne ne i kao da da da kao zabava i kao
dosada...

SRCE

81

nije dotakla ništa što bi moglo da boli njene ruke su bele kao led njene misli su čiste ona misli da voli ona veruje veruje?
neće doći na jesen kada opada lišće neće doći u zimu kad je sneg nije imala razlog nije imala kada da ostane da ostane kraj mene
da li da verujem u to?
nisam rekao ništa što bi moglo da znači nisam našao onu pravu reč koja može da veže koja može da boli kojoj veruje veruje?
da li da verujem u to?

ONA MI JE REKLA

83

ona mi je rekla gde se skrivaš? želela bi da me opet vidi
ona mi je rekla
ja te vidim
ali za nju više ne postojim
ona mi je rekla
zašto čutiš?
želela bi nešto da joj kažem
ona mi je rekla
mičeš usne
ali ipak ne čujem ni glasa
ona mi je rekla
tebe nema
nikad nisi bio stvaran
ona mi je rekla
vrlo čudno
u tom pesku ne ostavljaš ni traga
ona mi je rekla
da li sanjam?
njene ruke prolaze kroz mene
ona mi je rekla
tebe nema
nikad nisi bio stvaran
nikad nisi bio nisi bio stvaran
nikad nisi bio nisi bio stvaran.

LJUDI IZ GRADOVA

85

priđi bliže i pogledaj dobro kuda vode ovi tragovi tamo svetla gore u noći ta su svetla naši gradovi svako svetio je jedan stan u stanu krevet sto i stolice plavo svetio preko plavih lica plavi glas iz plave kutije
da li možeš prepoznati lica lica ljudi iz gradova? da li možeš prepoznati govor govor ljudi iz gradova?
mi smo snažni
mi smo jaki
mi smo ljudi iz gradova

prvi dan smo sedeli . i prvi dan je prošao kraj nas drugi dan smo sedeli i čekali i drugi dan je prošao kraj nas treći dan već smo pružali ruke i treći dan je prošao kraj nas peti dan smo sedeli i čekali i plakali i sedeli i čekali i plakali...

86

„Biću iskren - nisam siguran da čak imamo i svoju sadašnjost. Izvesno je da stihijski idem kroz život, pa gde se zaustavim. Jedno je sigurno - nikad ne znam u kom ću smeru krenuti. Dozvoljavam da me emocije povuku, da me prosto uguraju u neke stvari o kojima ranije nisam razmišljao. Ponoviću svoju staru tezu: sve moje pesme doživljene su više puta i odživljene. Znači, u njima nema ama baš nikakvog foliranja. One su, pre svega, odraz mojih emocija. Rokenrol je moj način života... Moje pesme - to sam ja. One su odraz mojih životnih shvatanja i stremljenja. Motive za njih nalazim u realnim životnim surovostima, a tek ponekad dozvolim imaginarnim snovima da prošetaju kroz neki stih. I to učinim tako da se imaginacija samo nazire, kao kroz maglu... Ja ne mogu da pevam o vanzemaljskoj ljubavi ako me bukvalno guše i razdiru ovozemaljski jadi. Evidentni su, što pritiska i ostale mlade, nedostatak slobodnog mišljenja, materijalna nemoć i sve što ide uz to. Danas, mladom čoveku nije dozvoljeno da radi, jer nema slobodnih mesta, zapravo sva ta potencijalna mesta popunjena su nekim starim, dosadnim, olinjalim tipovima, koji ništa ne preduzi-maju da se izvučemo iz blata u koje smo se zaglibili. To opet znači da je mladima, željnim znanja i progressa, sve uskraćeno. A najviše životne radosti! U ovom trenutku, mi mladi nemamo budućnosti... Stojimo na rubu neke razjapljene provalije, koja s nestrpljenjem čeka da nas proguta. A iznad nas, razbuktala se vulkanska lava koja počinje da curi, rasteže se po nama - narodu, šta bi mi sad mogli da uradimo? Ne znam ni sam, čini mi se da smo stisnuti - ne možemo ni korak nazad, ali ni korak napred... Mladima su vezane ruke - moraju da se prilagođavaju i iznad svega trpe život... Ako je sve ovako kako sam rekao - a jeste - onda ja tu nikad neću moći da vidim nijedan zračak slobode. Nama jedino ostaje da se pokrijemo nekim neprobojnim oklopima i protrčimo kroz životni špalir u kome nas, sa svih strana, nemilice udaraju i lupaju! A mi trčimo i grabimo napred, da bismo došli do kraja životne staze. Tada smo beskorisni i sebi i društvu. To je kraj... Prilagodljivost životu može da bude pozitivna osobina, ali to je samo danak životu. Ukoliko se prilagođavaš nečemu što ne želiš, onda suzbijaš svoju ličnost. U tom smislu, ta prilagodljivost postaje, pre svega, morbidna i negativna. Šta na kraju biva - od mladog i perspektivnog čoveka stvara se krajnje beskoristan tip... Borite se za svoju ličnu slobodu, ne dozvolite da vas neki lažni srebrnjaci i krivo opravdane norme uguše... Borite se za svoj život!"

Iz Milanovog intervjua listu „Ćao" (1989.)

IZNAD GRADA

pojeli smo svako zrno ćelu noć strpali u nedra popili smo sve do kapi suve usne duvaju u jedra

putujemo iznad grada grad se smeje gleda na nas bežimo u novo jutro iznad grada ispod nas spojili smo dlan i dlan zamenili noć za dan

ne gubimo dah ne gubimo dah mala deca ne poznaju strah

putujemo iznad grada grad se smeje gleda na nas bežimo u novo jutro iznad grada ispod nas.

ODGOVOR

bolje da nisam saznao bolje da nisam shvatio bolje da ne znam šta ti znače reci te reci su me zaprljale reci što znače nevolje

iskrenost nije pomogla iskrenost je zbolela bolje da nisam čuo izgovor za sve

reci su me očarale reci su me oslepele ne mogu da vidim ne ne ne

odgovor je zakasnio odgovor nije stigao odgovor neće biti potreban
reci su se izlizale reci mi nisu pomogle ne želim da mislim ne ne ne
reci su me očarale reci su me oslepele ne mogu da vidim ne ne ne
bolje da nisam saznao bolje da nisam shvatio.

SIGURAN

93

siguran sam
ili samo mislim da sam siguran
staklenim nogama
ovo je hod po tankoj žici
maskiran sam
ili samo mislim da sam maskiran
pod ovim bojama
govorim samo red što me kriju
sastavi ću krajeve iscepane poruke tragove pod prozorom i obale pod jastukom
kao u snu
oprezan sam
tvoje oči gledaju u moj dlan
ti ne znaš ko sam ja
ja ne znam ko bih mogao biti
pokušaj saznati
ni iz čega sklopiti
podigni zavesu
pokaži sve što misliš da krijem
sastaviću krajeve iscepane poruke tragove pod prozorom i obale pod jastukom
kao u snu.

AMERIKA

95

ljudi odlaze
odlaze
odlaze
odlaze i odlaze
ovde je dosadno
svi su pobjegli
na neko zabavnije mesto
daleko je
daleko je Amerika
i ako sam negde stigao
bilo je iznutra
u sebe u sebe u sebe
i nikako spolja
i gore i dole
i levo i desno
u meni
u sebe u sebe u sebe i nikako spolja
tamo je cilj tamo je put tamo je znak tamo je Amerika
vrlo sam umoran
ne znam kako

zašto
od čega
ovde je dosadno
svi su pobjegli
na neko zabavnije mesto
daleko je
daleko je Amerika.

ONA I ON I ON I JA

97

rasli smo na ničijoj zemlji surovo sunce iznad nas živimo u tuđoj kući ona i on i on i ja
budim se u zoru tu je početak tu je i kraj mi smo na granici i nema povratka mi smo na granici
i snaga otiče
ljudi me vole kada ih sanjam
ljudi se smeju običan dan
hodamo po toploj zemlji ona i on i on i ja
budim se i ne znam gde je početak i gde je kraj mi smo na granici i nema povratka mi smo na
granici i snaga otiče kap po kap u nepovrat.

HLADAN

99

ljubav si prodala za kratko vreme ostao je samo okvir za prazan razgovor
gladni smo sedeli u polumraku i večerali glupe reci o tome ko je kriv
pričaj mi o sebi pričaj mi šta misliš pričaj mi o ljubavi
hladan
ja samo želim da sam hladan osećam se tako hladan u tvojim rukama
vreme
vreme mi više nije problem u stvari ne znam bolji način da ga potrošim
dani su se pretvorili u sate ni to mi više nije važno sve sam ih zgazio.

BEZIMO U MRAK

101

u mrak smo odeveni
u mrak smo stigli preplašeni
mesec je podivljao nad nama zvezde su se sakrile od nas
kosti nam je rastavila zima vetar je zavijao na glas
ostaje daleko iza nas beskrajno daleko iza nas
vatra je ostala u nama šume će nas primiti u mrak
bežimo sa ovog svetla bežimo u mrak
u mrak smo zapleteni u mrak lagano tonemo svi
zemlja nam je prestala da rađa ptice su nam pobjegle na jug
deca su nam prestala da plaču deca su nam izbegla na put
ostaje daleko iza nas beskrajno daleko iza nas
vatra je ostala u nama šume će nas primiti u mrak.

DUM DUM

103

dugo se pitam vredni li truda ali sigurno da mi se sviđa zato želim da sačekam malo u odluci
ovoj ne bih hteo da stradati
neću da kopam

po đubrištu sreće
ne bih da zaprljam ruke
moć počiva negde
iza debelih vrata
ja bih hteo da vladam!
zaboraviću potrebe i unutrašnje glasove samo jedan je put koji vodi do trona
mi čekamo tvoj znak mi čekamo tvoj znak samo jedan je put koji dotiče nebo ja bih hteo da vladam!
mogu poznati bolji trenutak
mogu birati pogodno vreme
mogu čekati momenat sreće
taga-daum!!!
ne želim da stradam
ja ću mrzeti ledeno hladno
srcem sa sedam kora
ja ću pucati pravo u leđa
baaaam!!!
ja sam rođen da vladam!

KARAVAN

1051

ti budan spavaš listaš snove kao stranice knjige tvoja je glava teška kao nakovanj i puna briga
neću te moliti ustaj budi se ustaj budi se neću te čekati neću tvoje teške ruke oko moga vrata
noćas je mesec opet crven, mlad i ljut mi smo na putu mi pravimo put
nemamo vremena nemamo razloga da stanemo ovde da sačekamo dan
pseće oči u tami ove šare
ove šape su ruke prekidaj lanac zauraj na oblak koji sakriva mesec
neću te buditi oslobodi se oslobodi se neću te čekati neću tvoje teške šape oko moga vrata.

GLAD

107

u krugu oka
ispod nervozne kože
mirno čeka glad
napukle snage
ali gvođenog stiska
vreba glad
i kada mislim
da je svega mi dosta
kada krenem
da se hvatam za zemlju
opet osećam glad
to nije igra za jednog to je igra za dvoje za mene i glad ta greška može da me košta života
živim samo za glad
glad mi otima dodir glad mi uzima dušu glad mi otima dodir uzima dušu uzima dušu
u krugu oka
ispod nervozne kože
uvek budna je glad
napukle snage
ali gvođenog stiska

ždere glad
i kada mislim
da je svega mi dosta
kada krenem
da se hvatam za zemlju
opet osećam glad.

JADRANSKO MORE

109

zašto se ne javiš? zašto nam ne pišeš? gde li si, kako si? s kim li se vucaraš?
ovde je hladno
ovde je zima
ovde je mrak
ja nemam posla
i nemam s kim da spavam
ovde je hladno
ovde je zima
ovde je mrak
ja nemam gde da spavam
ja nemam gde da spavam
vodi me na Jadransko more ja volim Jadransko more tamo gde talasi zovu bela jedra bela jedra
zašto si ostao? zašto se ne vratiš? mi smo te trebali mi smo te čekali ovde te trebamo ovde te čekamo
tamo je zima tamo je hladno tamo je mrak niko nema posla i nemirno se spava
tamo je zima
tamo je hladno
tamo je mrak
tamo nemam gde da spavam
ja nemam gde da spavam.

HEJ MAMA

111

samo je rekao
ne postavlja mi pitanja
ćuti i gledaj svoja posla
kaže on
život je surov
svako piše svoja pravila
i nema praštanja
nema milosti
hej mama
da li znaš šta radi tvoj sin?
hej mama
da li znaš ko je sada sa njim?
hej mama
možda strepiš da li je živ?
hej mama
on je kriv

nema milosti neću ti praštati ima zakona zakona jačega nema radosti neću se smejati nema ljubavi nema ljubavi nema ljubavi
nije ni skrivao
revolver ispod pazuha
nismo se nikad više smejali s njim
ljudi su šaputali
priče ispod pogleda
u pola glasa
mračne priče prošlosti.

IDEMO

113

ona sanja da sam oprao ruke
da sam obrijan i da sam lep
toplo je na jastuku
u polusnu
miriše na doručak
i prijatan glas
iz druge sobe se javlja
kaže da je počelo
kaže daje počelo
idemo!

nismo znali da je kocka bačena nismo znali daje srušen most reka blista ispod čizama čista
voda malo krvava
nismo znali da su sela spaljena nismo znali daje vatra greh naše ruke nisu vezane naše ruke
nisu bludnice
idemo!

ona sanja da sam oprao ruke
da sam obrijan i da sam lep
toplo je na jastuku
u polusnu
miriše na doručak
i prijatan glas
iz druge sobe se javlja
kaže da je počelo
kaže daje počelo
idemo!
počelo je!

DALEKO OD OČIJU, DALEKO OD SRCA*

115

nikad nisam mislio da prolazi tako lako nikad nisam mislio da ostaje u mozgu tako
srce koje stalno udara zbog nje srce koje stalno udara za nju
koga sada drži za ruku? kome sada prodaje dušu? kome sada može da kaže kome može da
kaže:
ti nisi navika
koja nestaje
kad nismo zajedno
daleko od očiju daleko od srca
daleko od očiju daleko od srca.. .

116

U proleće 1992. muzičari vodećih beogradskih rok-grupa: Milan, Cane, Gile, Švaba, Anton, Čavke, Borko i Jovec stvaraju grupu Rimtutituki i snimaju pesmu „Slušaj vamo“, s ključnim refrenom „Mir, brate, mir“. Singl je objavio B-92.

SAMO PAR GODINA ZA NAS*

moj prijatelj i ja
sedimo na klupi
gledamo zvezde
i slušamo vesti
što su upravo stigle
kažu da imamo
još samo par godina za nas
imali smo igračke
i živeli smo sve
sve one igre na sreću
one igre za ljude
što je smislio neko
pre samo par godina za nas
živimo u pričama branimo se hodamo i slavimo neke bezvezne stvari neke bezvezne priče što
je smislio neko u samo par godina za nas
nisu dovoljne reci samo obične reci da me vrate u život
nije dovoljan dodir ni da znam da te imam još samo par godina za nas
da li znaš
kako želim da te nađem?
da li znam
šta treba da znam?
voli me onako
kako nikad nisi volela...
raste kao nada
kao govor, kao more
kao pokret, kao zora
kao dete, kao krv
kao želja među nama
raste kao bol
i grize sve pred našim očima
voli me onako
kako nikad nisi volela...
Tekst: MilanaMagi

.118

U proleće 1994. god. Milan odlazi u Brazil, gde sa Mitrom Subotićem-Subom snima poslednju ploču: „Dah anđela“. Po Milanovim recima, "to je neka vrsta psihodeličnog sambaroka s balkanskim uticajem". „Brazil je ogromna i predivna zemlja koja iz naše perspektive izgleda kao druga planeta. Zaljubio sam se u te ljude koji tako skladno žive jedni sa drugima i sa prirodom. Crnci, Indijanci, Japanci, Nemci, Italijani, svi žive zajedno. Žive pošteno i ne dele se. Među njima nema rasizma. Brazil je siromašna zemlja, ali ljudi zbog toga nisu nesrećni. Mislim da bi od njih i mi mogli da naučimo kako da budemo tolerantniji“

opušteniji."

ZEMLJA*

119

ovo je zemlja za nas
ovo je zemlja za sve naše ljude
ovo je kuća za nas
ovo je kuća za svu našu decu
pogledaj me o pogledaj me očima deteta
u zemlji vidim spas
iz sna me budi glas
koji prepoznajem
dok grane miluju naša tela
dok senke prave
pokrov za nas
čujem vrati se čujem ostani čujem vrati se oprosti mi ne idi ne idi ne
u svakom porazu
ja sam video deo slobode
i kad je gotovo za mene
znaj
tek tad je počelo
pogledaj me o pogledaj me očima deteta.

* *Tekst: Milan&Magi*

JUST LET ME PLAY SOME MODERN R'N'R MUSIC

121

zaboravi prošlost zaboravi strah zaboravi osećaj vezan za donji stomak i kad radiš nemoj
hvatati na staru slavu i kad misliš osloni se na svoju glavu
zaboravi prošlost zaboravi strah nemoj da tražiš od ljudi previše svima je hrana ušla na pupak
i kada jedeš nemoj progutati svoje prste i kada ljubiš pazi to su možda tvoje usne
seti se s kim si
seti se gde
nije sad vreme ko pre
ovo je vreme za promene
zaboravi prošlost i javi ima li promene u tvojoj glavi svi su te učili isto mi živimo proketo
čisto mi smo oduvek bili u pravu u pravu u pravu
just let me play some modern rock'n'roll music
dosta smo bili hrana za lopove dosta smo pili iz iste čaše groznica nas izjeda u uglu usta i srca
su nam ostala na kraju pusta
seti se s kim si
seti se gde
nije sad vreme ko pre
ovo je vreme za promene.

NABOR NA POSTELJI (COURAGE)

123

ja imam kuću da zaštitim mlade i sive oči da prikucam
u zoru konji na obali reke u jesen blato na čizmama
telo su malje telo su desni telo je nabor na postelji
kaži mi ime pokušaj ime da daš

lice bez senki oči bez suza tvrd je korak i tvrd sam ja
kamen kraj puta kamen u ruci kamen u glavi po ceo dan.

PONOS

125

bolje je da me ne znaš bolje da sam ti stran ne bi mogla da zatvoriš usta od želje da pobježeš
glavom bez obzira
treba da shvatiš
svako ima svoj put
svako je čudan na svoj način
svako je strejt
i svako je glup i tup
budi mi dobra nemoj praviti pakosti budi ono što ne voliš biti samo još danas danas smo sami
ja i ti
nećeš moći da stigneš ove godine porodne ali nemoj da brineš ponos ostaje
mogla bi reći
ova je veza je prevara
jedno govorim drugo radim
tu sam na tren
a posle još ko zna kad
ne znaš da sanjaš
ne znaš pravila ludosti
svako je čudan na svoj način
svako je strejt
i svako govori gluposti
budi mi dobra nemoj praviti pakosti budi ono što ne voliš biti samo još danas danas smo sami
ja i ti
nećeš moći da stigneš ove godine porodne ali nemoj da brineš ponos ostaje.

127

da li je sve u našim rukama kao nekada davno? da li je svet na svojim nogama kao nekada
davno?
w
ako lišće što pada
nije dovoljan znak
ako vetar što zviždi
nije dovoljan znak
ja ću pokriti lice ovim rukama
da mi ne vidiš oči
kada gledaš u mrak
da li je dah u našim grudima kao nekada davno? da li je krv u našim srcima kao nekada
davno?
ako perje na steni
nije dovoljan znak
ako sunce na vodi
nije dovoljan znak
ja ću pokriti lice ovim rukama
da mi ne vidiš oči
kada gledaš u mrak.
Tekst Milan&Magi

120

ulazim i izlazim na prednji ulaz na zadnji izlaz dolazim i odlazim nogu pred nogu korak po korak

želeo bih

da je uvek tako

želeo bih

da sam čitav dan

budan i umoran

mislim da spavam mislim da sanjam

ispred i iza pored ponekad ličim na sebe dok mislim na tebe

poznajem raspoznajem tebe na staklu staklo na koži

želeo bih

da je uvek tako

želeo bih

da sam čitav dan

budan i umoran

mislim da spavam mislim da sanjam to nisam ja...

Tekst Milan & Magi

svakoga dana

sve više ostajemo sami

ni reci

ni dodir

ni pogled što odnosi strah

ti i ja smo kao deca zaspala u travi

dok vreme nam klizi kroz lica i miluje nas

samo ti i ja

i poslednji treptaji neba

samo ti i ja

da li smo isti kao i pre?

odlaze ljudi

mi ne znamo gde

sve manje svoji a sve više sami da li smo zajedno ponekad?

ne slutiš koliko volim te danas ni šta se iza moga i tvog lica krije vekovi se tope i umiru za nas sećanje na nešto što bilo je a nije...

Tekst: MilanaMagi

133

ja znam da ostanem sam da odem i dam sve moje dobro zauvek će ostati u tebi i koraci što nestaju su pesma za kraj

ja znam da ostanem sam da odem i dam sve moje dobro zauvek će ostati u tebi i koraci što nestaju su pesma za nas

sve je moje

ljudi što prepoznaju

sve moje su

reci koje ostaju

učini nešto da ne osetim

tvoj bol

ti znaš

da ne postoji kraj

ti znaš
da te ne ostavljam.

135

ulazim u svoju sobu neko je pomerio krevet i napravio nov raspored na zidovima su neke sasvim druge slike na policama druge knjige kao da me nikada nije ni bilo moja odeća je očišćena a džepovi ispražnjeni u fiokama su stvari poredane po nekom nepoznatom ključu i pisma pisana meni vezana u snopove nečijom stranom logikom kako početi ponovo? ja idem dalje i skupljam stvari koje me prate mali sateliti u mojoj orbiti ljudi su samo mrlje na slikama...

ZABRANJUJEM

137

ovo je noc
koja kupa se u svetlu na podlozi tamnoj blistaju naše oči
ovo je noć
koja miriše na istinu
kada kažem
kako sam bio naivan
zabranjujem
sve one zamke vaše podlosti
zabranjujem
da dodir zavisti i bolesti
bude kraj
ovo ne srne biti kraj ne srne biti kraj
čuje se zvuk
koji podseća na huk
iz dubine šuma
ruši se stablo po stablo
stablo po stablo
umire zid od plača umire sam umire beštija
zabranjujem
sve one zamke vaše podlosti
zabranjujem
da dodir zavisti i bolesti
bude kraj
ovo ne srne biti kraj ne sme biti kraj.

BLEDO

139

osvrni se mirno na godine prošle u nizu što šapuću blede je blede je sasvim je isprano secanje moje ne želim da znam

začešljaj pramen straha sa lica skloni te umorne zavidne oči da ne vidim očaj da ne vidim ništa što neću da znam
ostavi trag...
u dobrim si rukama
niko te neće
niko te neće ponovo zvati
iz dalekog grada
u nezgodno vreme
da čuje ti glas
klize ti reci niz prozore gole u praznome stanu zidovi broje zidovi znaju čuvati tajne i sakriti laž
ostavi trag...
osvrni se mirno na godine prošle u nizu što šapuću blede je blede je
sasvim je isprano secanje moje ne želim da znam
na kraju smo puta potpuno čisti potpuno sami beskrajno tupi jer strašno je hladna krv koja teče i ostavlja trag.

140

„Iz ovoga grada otišlo je, koliko ja čujem, preko trista hiljada mladih i pametnih ljudi koji su se raselili svuda po svetu - ima ih u Londonu, Parizu, Njujorku, u L.A... Oni su bili ono najkvalitetnije što je Beograd imao, i prirodno je što je njihovim odlaskom sve jako palo. S druge strane, opet, ipak postoje neki krugovi ljudi koji se drže, koji su napravili grad unutar grada, tako da još nismo definitivno propali. Uostalom, i čela ploča „Neko nas posmatra“ govori o tome kako preživeti krizna vremena i kako se boriti protiv onih koji nas vuku u blato... Užasno je to što nam se dogodilo, bar je moja generacija bila kosmopolitska. A rok-kultura koju smo propagirali, ona je svuda u svetu spajala ljude, izdizala se iznad strasti. Ne mogu da podnesem činjenicu da ovo stanje može još dugo da potraje, da ostanemo zauvek čirevi na licu Evrope. Problem je samo u tome što mnoge stvari ipak ne zavise od nas, već od ljudi koji su nas rasturili, koji su nam sve ovo napravili. Od njihove volje.“

Iz Milanovog intervjua „Arkzinu“ od 14.10.1994.

DOLCE VITA

141

ovde je neko opet napravio grešku opet je neko hladno tonuo do dna
želim da znam želim da znam ko krije tajnu poraza
želim da znam želim da znam odakle ova mrtva stvar
ti nisi tu
da opet čitaš moje misli
ti nisi tu
da opet trzam se iz sna
želim da znam želim da znam ko krije tajnu poraza želim da znam želim da znam odakle ova mrtva stvar
ovo je tren koji osećam
kako promiče iznad krovova
kamen uzdiše
miris zavija
glasom vremena što se raspada
opet je neko hladno tonuo do dna opet je neko hladno tonuo do dna.

NE

143

ako si video sve sve što sam video ja moraćeš sklopiti oči poželeti da budu mrtve
da li je kraj?
da li je kraj?
meni je dosta
ja kažem ne
ne je sve što kažem ja
ako si rekao sve sve što sam rekao ja moraćeš sklopiti usne poželeti da budu neme
da li je kraj?
da li je kraj?
meni je dosta
ja kažem ne
ne je sve što kažem ja.
ne ne ne
ne je sve što kažem ja.

OGLEDALO

145

ko si ti? ko sam ja? kojem gradu pripadam? koju šizmu nastavljam? zašto pričam sa sobom
sam?
gde si ti? gde sam ja? da li svoju sudbu znam? pričati i strepeti da li ćeš me prepoznati?
možda ćeš verovati možda ćeš me shvatiti možda nećeš sumnjati pokušaj me videti
ogledalo ogledalo gledaj ogledalo
nisi sam, nisi sam tvoju senku nastavljam tvoje lice preklapam tvoje reci ponavljam
smiri se, saberi se budi isti kao pre takav kakvog dobro znam bistar, jak i siguran.

NEKO NAS POSMATRA

nisam sve izgubio nešto sam i dobio nisam sve prokockao nešto je i ostalo
neko nas posmatra neko nas stalno gleda
nije sve izgorelo nešto sam ugasio nisam se izgubio ipak sam se snašao
neko nas posmatra neko nas stalno gleda
ko nas stalno gleda?

CRV

vi slepi, vi gluvi vi sebični ljudi što pravite buku bez reda i smisla bez zašto i zato za koga i
kako bez pitanja koje bi možda osušilo ponosni osmeh na licu bez suza na licu što nikada
obraz okrenulo nije.
brazgotina, sanduk i crv obrazi, dlaka i krv
vi srećni u transu u svetu što postoji samo u glavama
ljudi bez skrupula ljudi bez milosti ljudi bez sećanja vi što ne znate pljuskove zvuka, boje i
mirisa vi ljudi bez pameti
brazgotina, sanduk i crv obrazi, dlaka i krv
vi ljudi bez milosti.
vi nemi igrači
svog obrednog plesa
Tekst: Milan & Maja

METAK

151

grad je pojeo srca
grad je popio krv

svi ovi garavi zalasci sunca
koji mi prave
rupu u grudima
grad je pojeo ljude grad se širi u krug samo klizi klizi klizi klizi klizi klizi niz strme ulice
ovaj put bi mogao trajati večno gledati upijati graditi razbijati
ovaj put bi mogao trajati večno jahati sa sudbinom jahati sa sudbinom
metak me neće metak me neće
ja sam dete planete
ja se osećam velikim
dok spavam ovde pod mostom
dok jedem đubre sa kontejnera
ja sam građanin sveta
ja kupujem zaborav
brzo brzo brzo brzo brzo brzo u grotlo svemira.

ANESTEZIJA

153

dobro znaš	
svaku reč	
svaki znak	smeje se
kako najlakše	zrcalo
najbrže	mojim očima
najslade	
reći	srebrne bube
odlazim	zriču
	odlazim
rastemo	
pazimo	zamisli
slučajno gazimo	ti si ja
	zamisli
tvoje	ja sam ti
najblaže usne	koji otvaram oči
kažu	i kažem
odlazim	odlazim
anestezija	anestezija.

ZAJEDNO

155

Ivan i Bojan Mitar, Šaša, Orhan Nenad i Zoran Dušan, Vojkan, Ljuba
u prošlim danima osvojili smo ponos u prošlim danima izgubili smo sve
ostajem sam
ostajem sam
u ovom gradu strahom zatrpan
ovaj grad je nekad
bacao svetla daleko
ovaj grad bi mogao bolje
mi smo dozvolili da stvari odu predaleko ova je borba bila ispod časti protiv razuma

u prošlim danima osvojili smo ponos u prošlim danima izgubili smo sve sve sve
dolazi dan
dolazi dan
dan koji čekam ovde zakopan
ovi ljudi su valjda zaslužili bolje
mi to možemo zajedno.

- 156

„Milanu su, u jedanaestoj godini, dok je živeo u Sarajevu, štampali pesmu u nekim novinama. Voleo je da čita. Sedam se, na primer, 1980, ja sam imao šesnaest godina, Žika petnaest, Radnička kontrola je svirala na poslednjem koncertu Šarla Akrobate... Posle svirke - kaos! U sobi Vd, Koja, svi mi, totalno ludilo... A Milan sedi pored stočića i čita. On je bio potpuno svoj i mogao je od svega da se odvoji... Najviše ga je nervirao nedostatak dobrog ukusa, primitivizam. Bio je oličenje pravednika. U vreme nju-vejva bilo je mnogo neodgovornih ljudi, koji su davali razne izjave. Njega je to ubijalo, a bio je takav čovek s kojim sam mogao u studiju da četiri sata ponavljam istu pesmu, dok se sve ne izgura do kraja. Sa Antonom to ne bih mogao - ako ne možemo za pola čuke sve da završimo, kreteni smo i gotovo! Milan je imao pozitivnih vibracija dovoljno za čitav svet. A došlo je vreme kad smo jednostavno bili izgnani. Kad smo odbili da idemo u Banjaluku sa Rimtutitukijem početkom rata, jer su tamo neki srušili džamiju iz 1400. godine, tu Milanovu izjavu su vrteli šezdeset puta na radiju. Slali su mu takve vajbove daje čovek morao da prsne, a njemu je jako teško pala čela ta frka oko nacionalista. Međutim, mi smo imali stav. Nisam ni ja otišao. Četiri svirke za 6000 maraka - zabole me. Imao sam sto maraka u džepu i -neću!... Milana sam inaugurisao za predsednika Rimtutitukija. On je bio pravi lik za to mesto, jer smo mi bili čopor pomalo neodgovornih ljudi. Pravili smo zajedno pesmu 'Daleko od očiju, daleko od srca'. . . Milan je bio oštar, čak do okrutnosti. Voleo je da sve bude jasno određeno: to, to, to i - to! A ipak je u suštini bio nežan, s onim svojim osmehom... Kad smo svirali 'Rimtutituki' u kamionu i nestalo benzina na trgu Republike, tu se videlo kolika je on zvezda. Kad su stotine klinki pored svih nas samo od njega tražile autogram, a on je bio u fazonu 'Ne!' ja mu kažem: 'Ma daj, Mićko...!' On je jedini od svih roker a bio dobar đak... Voleo je silinu, snagu, bio je profi... Milanova smrt meni lično je prekinula život. A ljudi sve zaboravljaju... sve se brzo zaboravlja. Važna je jedna stvar - mi polako odlazimo, a mi smo jedna epoha. Ne mogu ja da gutam ekstazi, ja sam mnogo gori fanatik, ja sam pank-roker, a Milan, on je morao sve sam da radi, da vuče i tegli. Mislím da se na kraju njemu sve smučilo i zgadilo. On i ja smo bili u permanentnim sukobima, svako je branio svoju stranu, a obojica smo bili na strani pravednih.. . Na kraju se sve pretvorilo u ništa... umro je negde na trinaestom spratu nekog novobeogradskog armiranog čudovišta...

Imam utisak da se Milan samo okrenuo da se odmori... i znam... istog trenutka se negde ponovo rodio..."

Zoran Kostić Cane (Partibrejkers)

Milan Mladenovic umro je 5 novembra 1994 godine u Beogradu.

Diskografija

"BISTRILI ILI TUPLJI ČOVEK BIVA KAD..." A Šarlo je nežan - Pazite na decu I - Fenomen -

Sad se jasno vidi - Rano izjutra - Ljubavna priča -

Samo ponekad - Čovek - Bes B O.O.O. - Problem - Ja želim jako - Pazite na decu II -

Ona se budi - Oko moje glave - Mali čovek - Niko kao ja

"KATARINA II"

A Aut - Vrt - Platforme - Radostan dan - Geto B Treba da se čisti - Ja znam - Kad krenem

ka -

Treba da se čisti II - Jesen

"EKATARINA VELIKA"

A Oči boje meda - Zaboravi ovaj grad - Tatoo - Hodaj - Ruke B Modro i zeleno - To sam ja - Olovne godine -

I've always loved you

"S VETROM UZ LICE" A Budi sam na ulici - Ti si sav moj bol - Kao da je bilo nekad

- Umorna B Novac u rukama - Sarajevo - Stvaran svet oko mene - Soba

-Grad

"LIVE 1986"

A Aut - Modro - Jesen - Stvaran svet - Budi sam B Kao da je bilo nekad - Ti si sav moj bol - Tatoo - Oči -

Novac - Radostan dan

"LJUBAV"

A Zemlja - Pored mene - Ljubav - 7 dana B Voda - Prvi i poslednji dan - Ljudi iz gradova - Zid - Tonemo

"SAMO PAR GODINA ZA NAS"

A Iznad grada - Krug - Srce - Sinhro - Nisam mislio na to B Par godina za nas - Amerika - Ona i on i on i ja -Ona mi je rekla - Svetilište

"DUM DUM"

A Dum Dum - Siguran - Odgovor - Karavan - Idemo B Zabranjujem - Glad - Bledo - Hladan - Dolce vita

"NEKO NAS POSMATRA" A Neko nas posmatra - Istina mašina - Ne - Zajedno -

Anestezija B Just let me play - Hej mama - Bežimo u mrak -

Jadransko more - Ponos

"ANGEL'S BREATH"

Namera izdavača da na jednom mestu, u obliku knjige, objavi pesme Milana Mladenovića, mnogo je više od puke antologije ili želje da se u pisanom obliku sačuva delo čoveka koji je godinama bio jedan od arhetipskih likova jugoslovenskog rock'n'rolla. Naime, značaj ovih pesama, njihova tekstura, vanvremenska distanca u odnosu na svevre-mensku aktuelnost, kao i saznanje da se na ovaj način svaka pesma iščitava sasvim drukčije, čine da "Dečak iz vode" postane Rock'n'Roll Hronika u izvornom značenju rock'n'roll idioma kao pobune savesti, otpora mediokritetu i pravu na svoje mišljenje. Pesme Milana Mladenovića dragoceni su poetski dokument za xxx-Generacije izgubljene u Hadu rata, izbeglištva, emigracije i beznada - one su putokaz i portret čoveka koji nije pristajao na ravnodušnost.

Iz recenzije Petra Lukovica

Ovo je poslednja verzija pesama koje je, 1994. godine, Milan Mladenović pripremio za objavljivanje; otuda pojedine razlike u naslovima i samim stihovima sa ploča i u knjizi.

Zahvaljujem Milanovim roditeljima, Maji Maričić, Nadi Miloradović, Goranki Matić, Vladimiru Periću i ostalima koji su mi ustupili fotografije, kao i Petru Janjatoviću i Vuku Čosiću za korisne informacije. Istovremeno pozivam svakoga ko zna za neki dokument koji bi mogao da se uvrsti u treće izdanje da se javi. Hvala Vojvodi (iz agencije "Karmen") koji je posredno ubrzao izlazak knjige, a posebno Milanki Komatini, Tanji Mandić i Slađanu Tasiću, koji su, svako na svoj način, pomogli u realizaciji.

Drugo izdanje, osim neophodnih ispravki u tekstu, sadrži još šest pesama (pet pesama bez naslova prvi put se objavljuju) i desetak novih fotografija. Treće izdanje dopunjeno je sa dva Milanova intervjua, jednom pesmom iz đačkih dana, i još nekoliko fotografija.

„Iz ovog grada otišlo je, koliko ja čujem, preko trista hiljada mladih i pametnih ljudi koji su se raselili svuda po svetu... Oni su bili ono najkvalitetnije što je Beograd imao. i prirodno je što je njihovim odlaskom sve jako palo. S druge strane, ipak postoje neki krugovi ljudi koji se drže, koji su napravili grad unutar grada, tako da još nismo definitivno propali. Uostalom, i cela priča "Neko nas posmatra" govori o tome kako preživeti krizna vremena i kako se boriti protiv onih koji nas vuku u blato... Užasno je to što nam se dogodilo, bar je moja generacija bila kosmopolitska. A rok-kultura koju smo propagirali, ona je svuda u svetu spajala ljude, izdizala se iznad strasti..."

Iz poslednjeg intervjua Milana Mladenovića (14.10.1994.)